

Είναι από καιρό προφανές πως διάφοροι παράγοντες του αστικού κράτους, του αστικού πολιτικού συστήματος και των καθεστωτικών ΜΜΕ ήδη στοχοθετούνται στην επόμενη μέρα με βάση το πιθανό σενάριο εκλογικής νίκης ΝΔ στις επόμενες βουλευτικές εκλογές που μάλλον θα γίνουν μέσα στο φθινόπωρο του 2018.

Από την μεριά του ΣΥΡΙΖΑ γίνεται αγχωτική υπερπροσπάθεια να στηθεί ένα νέο σκηνικό «δεξιός - αντιδεξιός» που αν δεν καταφέρει να ανακόψει την πορεία του Κυριάκου Μητσοτάκη προς την αυτοδυναμία, τουλάχιστον να περιορίσει τις εκλογικές απώλειες του ΣΥΡΙΖΑ έτσι ώστε να ευοδωθεί ένα σενάριο σύντομης δεξιής παρένθεσης με δεδομένη την ασφυκτική πίεση της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας στο ΠΑΣΟΚ για μετεκλογική στενή συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ, μια πίεση που έμμεσα εκφράστηκε και στις πρόσφατες εσωκομματικές διαδικασίες του ΠΑΣΟΚ.

Από την μεριά της ΝΔ είναι φανερό η συμβολή στο σκηνικό «δεξιός - αντιδεξιός» ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ, με επίσης αγχωτική υπερπροσπάθεια να ταυτιστεί ο σημερινός νεοφιλελεύθερος μνημονιακός κυβερνητικά εξευτελισμένος ΣΥΡΙΖΑ με την αριστερά και με τον κομμουνισμό ώστε να συσπειρωθούν εκλογικά γύρω από την σημερινή ηγεσία της ΝΔ όλες οι συντηρητικές δυνάμεις από τον κεντροφιλελεύθερο χώρο μέχρι και την επιρροή της νεοναζιστικής ακροδεξιότητας.

Το βαθύ σύστημα όμως έχει πολιτικούς σχεδιασμούς πολύ πιο ουσιαστικούς σε σχέση με τις διάφορες αστικές μαριονέττες του. Αυτό που απασχολεί και τρομάζει είναι μια ενδεχόμενη **νέα άνοδος του μαζικού** λαϊκού εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος που δυνητικά θα μπορούσε να είναι **αιφνίδια, ραγδαία και εκρηκτική** όπως δείχνει η εμπειρία των τριών τελευταίων δεκαετιών. Η δυνατότητα αυτή δημιουργείται από την ασφυκτική επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στα πιο στοιχειώδη κοινωνικά δικαιώματα όταν υπάρχουν τα εξεγερτικά πολιτικά καύσιμα της ανυπακοής και της ανατροπής. Τέτοιες μαζικές κοινωνικές εκρήξεις σημαδεύουν εποχές και γεννούν αριστερές πολιτικοποιήσεις.

Ειδικά σήμερα που ο πλήρης κυβερνητικός μνημονιακός εξευτελισμός του ΣΥΡΙΖΑ διέλυσε κάθε αυταπάτη ελπίδας για δήθεν «**αριστερές**» κυβερνήσεις στο πλαίσιο του συστήματος, οι νέες αυτές πολιτικοποιήσεις μπορεί να είναι επαναστατικές κομμουνιστικές στο πραγματικό τους υπόβαθρο: δηλαδή να έχουν στον πυρήνα τους την ανάγκη ριζικής ανατροπής και όχι «βελτίωσης» του μαύρου μετώπου κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ - μνημονιακών κυβερνήσεων, των οικονομικών - πολιτικών μηχανισμών του, του ίδιου του αστικού κράτους του.

Το ΝΑΡ στα 30 σχεδόν χρόνια πολιτικής του ύπαρξης έχει τεράστια και υπερπολύτιμη κεκτημένη πολιτική εμπειρία από τέτοιες κρίσιμες καμπές. Και σήμερα είναι περισσότερο παρά ποτέ ιδεολογικοπολιτικά ώριμο και αποφασισμένο όχι μόνο να συμβάλει δημιουργικά στις επερχόμενες νέες μαζικές κινηματικές εξάρσεις αλλά να τις συνδέσει με τις νέες μαζικές πολιτικοποιήσεις στην κατεύθυνση του κομμουνισμού που έχει ανάγκη η εποχή μας, ο 21ος αιώνας.

Έχουν καταλάβει πια κι οι πέτρες (όχι φυσικά μόνο το ΝΑΡ...) πως οι πιθανότητες για τέτοιες μαζικές κινηματικές εξάρσεις αυξάνονται κατά πολύ τις περιόδους όπου υπάρχουν «αλλαξοβασιλίκια» στην

αστική κυβερνητική διαχείριση.

-Έτσι έγινε π.χ. το 1990 - 1991 όταν ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης αποθρασυμένος από το πλυντήριο που του είχαν κάνει λίγο πιο πριν οι ηγεσίες του τότε ΣΥΝ (ΚΚΕ και ΕΑΡ) νόμιζε πως θα περάσει εύκολα μια σειρά από σημαντικές νεοσυντηρητικές ρυθμίσεις.

-Έτσι έγινε το 1997 - 1998 όταν ο Σημίτης επίσης πίστεψε πως αρκεί να φωνάξει «εκσυγχρονισμός» για να κάτσει σούζα όλη η κοινωνία. Έτσι έγινε αργότερα επί Καραμανλή με το άρθρο 16, επί ΓΑΠ με το 1ο μνημόνιο κλπ, κλπ. Το βαθύ σύστημα με τον ίδιο τρόπο σήμερα ανησυχεί πάρα πολύ για το τι πρόκειται να γίνει αμέσως προσεχώς αμέσως μετά το επόμενο «αλλαξοβασίλικο».

Το πρόσφατο άρθρο του Γ. Πετρόπουλου στην «Εφημερίδα των Συντακτών» σχετικά με το 4ο συνέδριο του ΝΑΡ, ως ένα βαθμό απηχεί τουλάχιστον εν μέρει αυτές τις ανησυχίες. Αν κάποιος δεν σταθεί μόνο στην επιφάνεια του κειμένου και παραμερίσει τόσο τις τύπου επιθεωρητή Κλουζώ «αποκλειστικές εσωκομματικές πληροφορίες», τα γελοία κουτσομπολιά με «ονοματεπώνυμα και διευθύνσεις» που φτάνουν στο σημείο να παρουσιάζουν τον Β. Μηνακάκη ως ...«αναρχοσυνδικαλιστή»(!) όσο και την διάχυτη χαιρεκακία επίσης κουτσομπολοκατινέ επιπέδου, αν παραπέρα προσπεράσει και τις αστειότητες περί ... «έλλειψης εσωτερικής δημοκρατίας στο ΝΑΡ» (!!) φτάνει στην ουσία που είναι προφανής από τον τρόπο που ο συντάκτης διαστρεβλώνει τις θέσεις ΤΟΣΟ της «πλειοψηφίας» ΟΣΟ και της «μειοψηφίας».

Προσέξτε:

“Βασικός στόχος του συνεδρίου ήταν η συζήτηση και διαμόρφωση θέσεων για ένα «κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα της εποχής μας».

Κάτι το οποίο το ΝΑΡ δεν επιδίωξε όταν αποσπάστηκε από το ΚΚΕ -παρόλο που κατηγορούσε το τελευταίο ότι είχε αρνηθεί τα κομμουνιστικά του χαρακτηριστικά-, αλλά ούτε και στη συνέχεια.

Αξίζει μάλιστα να σημειωθεί πως όταν τέθηκε πρώτη φορά θέμα συγκρότησης κομμουνιστικού κόμματος, στο 2ο Συνέδριο της οργάνωσης το 2006, η πρόταση αυτή απορρίφθηκε από τις πλειοψηφούσες τάσεις που τώρα βιάζονται να δημιουργηθεί ένα τέτοιο κόμμα...

Βασικές διαφορές στην άποψη της πλειοψηφίας και της μειοψηφίας αφορούν την πολιτική συμμαχιών και το πώς θα είναι το νέο κομμουνιστικό κόμμα που θα πρέπει να δημιουργηθεί, τι σχέση θα έχει με το κίνημα κ.λπ.

Η πλειοψηφία αρνείται οποιαδήποτε πολιτική συμμαχία με δυνάμεις της Αριστεράς που θεωρεί ενσωματωμένες, συστημικές ή ρεφορμιστικές (ΚΚΕ, ΛΑ.Ε. κ.λπ.), αποδεχόμενη μόνο την κοινή δράση μαζί τους στις μαζικές οργανώσεις. Αντίθετα, η μειοψηφία θεωρεί αναγκαία την αναζήτηση πολιτικών συμμαχιών με τις προαναφερόμενες δυνάμεις της Αριστεράς.

Σε ό,τι αφορά το κόμμα η πλειοψηφία θεωρεί πως πρέπει να δημιουργηθεί άμεσα, αποκλείοντας όμως μια σειρά κομμουνιστογενείς δυνάμεις (π.χ. όσους ονομάζει φλωρακικούς).

Αντίθετα η μειοψηφία πιστεύει πως το θέμα του κόμματος πρέπει να εδράζεται σε μια ανοιχτή, επίπονη και προσεκτική δουλειά στη μελέτη της πραγματικότητας και της ιστορικής εμπειρίας, χωρίς αποκλεισμούς δυνάμεων που ασπάζονται τις βασικές αρχές του κομμουνισμού.”

Για κάθε μέλος του NAP και της νΚΑ αλλά και για κάθε κομμουνιστή ή απλά έντιμο αριστερό αγωνιστή που παρακολουθεί στοιχειωδώς τα τεκταινόμενα, είναι ολοφάνερο πως τα παραπάνω δεν έχουν σχέση με την πραγματικότητα. Π.χ. ο στόχος της μετάβασης προς νέο σύγχρονο κομμουνιστικό φορέα είχε επικαιροποιηθεί από το προηγούμενο – **το 3ο- συνέδριο του NAP** τον Δεκέμβρη 2013 πριν 4 (τέσσερα) ολόκληρα χρόνια, ένα συνέδριο που με εξυπνακίστικο τρόπο ο συντάκτης αποφεύγει να το αναφέρει πηδώντας από το 2006 στο 2017 σαν νέος Μακ Φλάι σε ταινία του Ζενέκis.

Αυτό δεν είναι καινούρια τακτική για τον συγκεκριμένο αρθρογράφο: με τον ίδιο τρόπο που σήμερα ανερυθρίαστα αναφέρει πως δήθεν το NAP ανακάλυψε την αναγκαιότητα νέου σύγχρονου κομμουνιστικού φορέα αιφνιδιαστικά και απότομα τον Δεκέμβρη του 2017, έτσι παλιότερα διαβεβαίωνε επίσης ανερυθρίαστα πως δήθεν τα στελέχη του ΚΚΕ που είχαν δημιουργήσει αρχικά το NAP δεν είχαν διαφωνήσει σε απολύτως τίποτα ως τον Ιούλιο του 1989 οπότε αιφνιδιαστικά και απότομα διαφώνησαν με την συγκυβέρνηση Τζαννετάκη.

Επίσης στο τωρινό κείμενό του ο αρθρογράφος ανακαλύπτει πως κάποιος έχουν ήδη αποφασίσει να ιδρύσουν από αύριο κιόλας τον νέο κομμουνιστικό φορέα έχοντας προαποφασίσει μάλιστα ...ποιους θα αποκλείσουν, μπερδεύει τις έννοιες «πολιτική συνεργασία» – «κοινοβουλευτική εκλογική συνεργασία» και γενικά αποδίδει σε όλα τα σημερινά ρεύματα αντιλήψεων εντός του NAP θέσεις που απλά δεν έχουν ούτε είχαν ποτέ.

Είναι σαφές πως ο συντάκτης της Εφ Συν – και κατ' επέκταση η ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ της Εφ Συν – με αυτό το κείμενο ΔΕΝ απευθύνονται στα μέλη και τους φίλους του NAP και της νΚΑ, αλλιώς δεν θα χρησιμοποιούσαν τέτοιες καταγέλαστες ανακρίβειες. Απλά δηλώνουν τα ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ «θέλω» ΓΙΑ το NAP. Αυτή η τακτική είναι συνήθης στον αστικό τύπο, και μάλιστα στον αστικό τύπο σοσιαλδημοκρατικής απόχρωσης. Οι παλιότεροι θα θυμούνται π.χ. τα κείμενα γραμμής στην αλήστου μνήμης «Πρώτη» του Καλογρίτσα που πρώτα γράφονταν εκεί και μετά γίνονταν ως διά μαγείας επίσημη κομματική γραμμή του τότε ΚΚΕ και της τότε ΕΑΡ. Ή διάφορα παρόμοια κείμενα «γραμμής» τα επόμενα χρόνια στην προκάτοχο της «Εφ Συν» αστική εφημερίδα, την «Ελευθεροτυπία».

Ποιο λοιπόν είναι το σημερινό «ΘΕΛΩ» τους για το NAP; και διά της πέννας ποιού εκφράζεται ;

Πριν λίγους μήνες ο ίδιος αρθρογράφος (Γ. Πετρόπουλος) είχε συντάξει ένα κείμενο με αφορμή τον θάνατο του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη που δεν ήταν απλά μια τυπική νεκρολογία για έναν πλήρη ημερών αστό πολιτικό. Ήταν ουσιαστικά ένα μανιφέστο υπέρ της αστικής πολιτικής συναίνεσης αριστερών και κομμουνιστών με τις εκάστοτε πιο «νηφάλιες» (κατά τον αρθρογράφο) δυνάμεις του αστικού πολιτικού συστήματος. Μάλιστα, ο ίδιος ο αρθρογράφος αμέσως μετά είχε εξαπολύσει επίθεση μέσω των σόσιαλ μίντια ενάντια στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ με αφορμή την ανακοίνωσή της για το ίδιο θέμα, δηλαδή για τον θάνατο του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη. Μια επίθεση τόσο σφοδρή και φαινομενικά αψυχολόγητη που είχε ξενίσει δυσάρεστα πάρα πολλούς συναγωνιστές από τον πολιτικό χώρο του «Εργατικού Αγώνα» στον οποίο υποτίθεται πως ανήκει ο συγκεκριμένος αρθρογράφος.

Για να μην κοροϊδευόμαστε, ΦΥΣΙΚΑ το επί της ουσίας θέμα δεν ήταν ο παλιός πολιτικός βίος του σχεδόν εκατονταετούς Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, δεν ήταν το 1963 ή το 1989. Ήταν η σημερινή πολιτική προοπτική του Κυριάκου Μητσοτάκη, το 2017 και το 2018. Ο αρθρογράφος εκφράζει με χαρακτηριστικό τρόπο την αστική κοινοβουλευτική αντίληψη που υπάρχει διαχρονικά ΜΕΣΑ στην αριστερά, ΜΕΣΑ στο ίδιο το κομμουνιστικό κίνημα και εδώ και διεθνώς: αφού η αστική πολιτική πάντα εμφανίζεται ως «διχασμένη», ας συμμαχούμε με αυτό που θεωρούμε ως την κάθε φορά πιο καλή της εκδοχή.

Αν θεωρούμε ως τέτοια εκδοχή τον Παπανδρέου, με τον Παπανδρέου. Αν θεωρούμε ως τέτοια εκδοχή τον Μητσοτάκη, με τον Μητσοτάκη. Αν θεωρούμε ως τέτοιαν εκδοχή τον Τσίπρα, με τον Τσίπρα. Αν θεωρούμε ως τέτοιαν εκδοχή την Χίλαρη, με την Χίλαρη. Αν θεωρούμε ως τέτοιαν εκδοχή τον Μελανσόν, με τον

Μελανσόν και πάει λέγοντας.

Έτσι θα διαφωνούμε απλά για το ΠΟΙΑ είναι αυτή η ...«καλύτερη» εκδοχή (π.χ. σήμερα ο Αλέξης ή ο Κούλης;) και θα μετατρέπουμε τον επιφανειακό – χειριστικό – προπαγανδιστικό «διχασμό» της αστικής πολιτικής σε πραγματικό διχασμό της εργατικής πολιτικής σε ΞΕΝΟ γήπεδο με ΠΛΑΣΤΟ ερώτημα.

Σήμερα αντίστοιχα στο κείμενο «ναριτολογίας» του ίδιου αρθρογράφου τα «ΘΕΛΩ» είναι επίσης ευδιάκριτα.

Κατ' αρχήν είναι η ΑΠΟΤΥΧΙΑ της προσπάθειας για τον σύγχρονο κομμουνιστικό φορέα που έχει ανάγκη η εποχή μας: το «ΘΕΛΩ» είναι είτε να ακυρωθεί κάθε προσπάθεια συγκρότησής του ώστε να μην υπάρχουν πολιτικά καύσιμα ανατροπής για νέες κινηματικές εξάρσεις και να μην υπάρχουν νέες μαζικές κομμουνιστικές πολιτικοποιήσεις, ή να γίνει μια πρόχειρη φέικ βεβαιασμένη συγκρότηση σαν «βαφτίσια» μακριά από πραγματικές κοινωνικές ταξικές πολιτικές διεργασίες που μοιραία θα οδηγήσει σε έναν φιλολογικό μαρξιστικό όμιλο και όχι σε πραγματικό κομμουνιστικό φορέα.

Ταυτόχρονα και σε συνδυασμό με το προηγούμενο, το άλλο «ΘΕΛΩ» είναι ο εκφυλισμός της συζήτησης και διεργασίας για το μέτωπο των αντικαπιταλιστικών – αντιΕΕ κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων αποκλειστικά σε συναντήσεις κορυφών με κάποιες συγκεκριμένες ηγεσίες με αντικείμενο μια πρόσκαιρη εκλογική συνεργασία που μοιραία θα ανακυκλώνει τις αυταπάτες του «παλιού» ΣΥΡΙΖΑ.

Το NAP λοιπόν είναι «καταδικασμένο» από την ίδια την πραγματικότητα της ταξικής πάλης να πει «*όχι, ευχαριστώ*» σε τέτοια «*θέλω*» διάφορων καλοθελητών του αστικού τύπου και της αστικής πολιτικής και να προτάξει τα «θέλω» της εργατικής πολιτικής. Η απόλυτη προτεραιότητα πρέπει να είναι ΕΝΙΑΙΑ και ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ η τριάδα «κόμμα – μέτωπο – κίνημα» στις σημερινές συνθήκες με διαλεκτική ενότητα χωρίς σχηματοποιήσεις. Προώθηση της διαδικασίας συγκρότησης κομμουνιστικού φορέα ενιαία και ταυτόχρονα με την διαδικασία συγκρότησης μετώπου αντικαπιταλιστικών αντιΕΕ δυνάμεων ενιαία και ταυτόχρονα με την τροφοδότηση μαζικού κινήματος αντίστασης – ανυπακοής – ανατροπής.

Τις όποιες εξελίξεις και την όποια (ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΙΚΡΗ) αστάθεια στο αστικό πολιτικό σκηνικό πρέπει να την υποτάσσουμε και να την αξιοποιούμε στο σχέδιο προώθησης της εργατικής πολιτικής, και όχι το αντίστροφο – να υποτάσσουμε δηλαδή την εργατική πολιτική στις όποιες διαφοροποιήσεις της αστικής όπως «θέλουν» οι διάφοροι καλοθελητάδες. Και ας είμαστε σίγουροι, θα υπάρξουν το αμέσως επόμενο διάστημα κι άλλοι τέτοιοι από την ...«άλλη» πλευρά, που θα φορούν την «αντίθετη» φανέλα, όχι αυτή του «μητσοτακομμουνισμού» αλλά αυτή του «συριζοκομμουνισμού» ιδιαίτερα σε περίπτωση αλλαγής στην διακυβέρνηση, που και αυτοί θα έχουν πάνω κάτω το ίδιο «θέλω» για το NAP, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την αντικαπιταλιστική αριστερά: την υποταγή σε σχεδιασμούς αστικής πολιτικής.

Με το κριτήριο της εργατικής πολιτικής λοιπόν ας απαντήσουμε ακριβώς το ίδιο στους μεν και στους δε: ευχαριστούμε, δεν θα πάρουμε.

(*) ο Πάνος Παπανικολάου είναι νοσοκομειακός γιατρός, συνδικαλιστής, μέλος της ΠΕ του NAP